

overjas omgeslagen en op pantoffels, gehaast de straat af.

Op den hoek stond een politie-agent. „Er is bij me ingebroken,” vertelde hij, hijgende van de ongewone inspanning. „Er is bij me ingebroken; we zijn bestolen!”

De agent ging mee terug naar het huis en telefoneerde, na aankomst daar, naar het bureau. In afwachting van de komst der detectives gingen de agent en oom Billy het geheele huis door. Het kasregister in den winkel bleek opengebroken en beroofd, verschillende artikelen lagen op den grond verspreid. Maar de groote verrassing wachtte in Mickey's kamer. Er hing de lucht van chloroform; Mickey lag bewusteloos op bed en in de kamer heerschte de grootste wanorde. Inmiddels was de auto van het bureau gearriveerd en traden twee detectives binnen. Mickey werd in een stoel geplaatst en terwijl men doende was hem bij te brengen, vertelde oom Billy wat hij wist.

„Ik werd wakker van gestommel in den winkel,” verklaarde hij, „het was of iemand struikelde. Ik stond dadelijk op en vloog naar voren; de winkel deur stond open en ik zag niemand meer. Toen ik begreep dat de inbreker weg was, heb ik direct een agent gezocht.”

Mickey was inmiddels tot bewustzijn gekomen; een uitgebreid onderzoek werd ingesteld. Oom Billy miste niet meer dan twintig dollars uit zijn kasregister, maar Mickey had een zwaarder verlies te rapporteren. Al zijn geld was weg, driehonderd dollar. Er lag een vreemde, grimmige trek op zijn gezicht toen hij het vertelde. Den detectives bleek dat het slot van de winkel deur was geforceerd; belangrijke aanwijzingen vonden zij overigens niet.

De rest van den nacht, nadat de politie vertrokken was, zaten oom Billy en Mickey op en bespraken den diefstal. Zij waren het er beiden over eens dat het om Mickey's geld te doen was geweest; alles wees daarop. Iemand moest dus geweten hebben dat hij spaarde. Maar buiten oom Billy wist alleen Marks van het geld. Marks zou den diefstal dus bedreven hebben. Of zou Marks één of meer zijner vrienden van het geld hebben verteld en waren die de daders? Mickey werd hoe langer hoe woedender, terwijl hij met oom Billy sprak.

Vroeg in den morgen ging Mickey de deur uit; oom Billy wist dat hij Marks ging opzoeken. Tegen twaalf uur kwam hij weer in den winkel terug. — terneergeslagen.

„Marks was het niet,” vertelde hij, „ik heb daar de duidelijkste bewijzen van. Marks is trouwens te laf om met chloroform te werken. Iemand van zijn kennissen, wien hij van het geld heeft verteld, moet mij bestolen hebben.”

Plotseling kwam een uitdrukking van toorn op zijn gezicht. „Ik wou dat ik den kerel in mijn handen had, die mij van alles beroofd heeft.”

„Waarom?” In Uncle Billy's oogen kwam een zonderlinge uitdrukking.

„Waarom?” herhaalde Mickey. „Heeft hij me niet alles ontnomen en heeft hij me niet zonder een cent gelaten?”

„Wel, dat heb jij een ander ook aangedaan, is 't niet?” Hij keek hem recht in

de oogen. Mickey aarzelde, slikte, maar zei niets.

„De heele zaak is slechts gedraaid,” zei oom Billy rustig. „Toen jij en Marks den ouden Searles hadden beroofd, was het geld verteerd vóór de politie jullie arresteerde. Als ik den ouden man het geld niet teruggegeven had, zou hij straatarm geweest zijn. Wees nu een kerel en klaag dus niet, nu je in dezelfde omstandigheden verkeert. Nu weet je zelf hoe men zich voelt wanneer men bestolen wordt.”

„M'n geld; al mijn geld weg,” zei Mickey zacht, „ik heb niets —”

„Wees een kerel,” herhaalde oom Billy rustig. „Jij hebt nu, wat je een ander aangedaan hebt. Denk niet, dat ik medelijden met je heb.”

Oom Billy ging door met zijn werk.

„Ga je vandaag toch nog weg?” vroeg hij alleen nog, eenige minuten later. En Mickey zei dat hij thans nog wat moest blijven, want dat je zonder geld niets deed. Dien geheelen dag deden beiden hun gewone werk; Mickey was daarbij diep in gedachten.

Toen zij hun middagmaal bijna beëindigd hadden, verbrak Mickey de stilte:

„Oom Billy,” zei hij, „ik heb eens nagedacht over ons gesprek van vanmorgen. Ik geloof dat ik alles nu zie als u. En als uw aanbod van een tijdje geleden nog

van kracht is, — dan zou ik dat willen aannemen en bij u blijven, Ziet u —”

„Dat is afgesproken, jongen,” zei oom Billy en hij stak hem de hand toe.

Hij lachte vergenoegd.

Den morgen van den dag daarop, was Mickey druk in den winkel bezig. Een pas ontvangen partij sigaren moest gesorteerd worden en dat was een nauwkeurige zorg vereischend werkje. Daarom vroeg Mickey zich niet af waarmee oom Billy bezig was. Als hij het geweten had, zou hij zeker zeer verbaasd zijn geweest.

Steelsgewijs om zich heen ziend, was de oude man bezig in den tuin achter het huis een gat te graven. Hij begroef een pakje. Dat pakje bevatte een fleschje chloroform, Mickey's revolver en zijn bos vreemde sleutels. Zorgvuldig verwijderde hij de laatste sporen, die zijn arbeid zouden kunnen verraden.

Toen hij weer in zijn eigen kamer was, haalde hij uit zijn zak een rol bankpapier en deponeerde die in den trommel waar hij al zijn waardevolle papieren bewaarde.

De oude man glimlachte en zei zacht tot zichzelf:

„Als ik voel dat hij heelemaal genezen is, zal ik het hem teruggeven. Als ik weet dat hij stevig in zijn schoenen staat. En dan zullen we er samen nog eens om lachen — mijn jongen en ik.”

SPAANSCH E D A N S.